

**At'
se ti
něco stane**

Jitka Holasová
Ilustrace Jan Hečko

© Jitka Holasová a Ničeho se neboj, 2021

ISBN 978-80-11-00723-2

Jonatanovi,
který se jenom děje.

1. Látkovej čtvereček

Lepkavý lino a uprostřed chemlonovej koberec, oranžovej jak oschlej meruňkovej kompot. Klečím na něm a snažím se obkreslovat na papír pětikorunu. Úkol do prvouky na další hodinu. „Určitě má zase látkovej kapesník.“ Dělán, že neslyším, jak mě to učil táta.

„Je asi moc chudá, aby měla papírový,“ pokračuje další. „Taková šmudla prostě,“ šušká třetí. „A proč má tak hrozně divný jméno? Jak pro starou babku.“ Do chichotání zazvoní. Rychle utíkám do lavice, přitom mi vypadne na zem zažloutlej látkovej čtvereček s růžovejma kytičkama. Pětice holek vyprskne smíchy.

Říkaj si Spajsky. Nejdřív se začaly smát Bětce z první lavice, že smrdí a že je trapná, protože nosí jen ručně pletený svetry. To ony maj všechny stejnou růžovou mikinu s fotkou SPICE GIRLS. A mě začaly pomlouvat taky. Za látkový kapesníky, za dobrý známky a ze všeho nejvíc za to, že koktám.

Koktám teda hlavně když na mě mluví někdo cizí nebo když se bojím. Mnohem radši píšu a kreslím, protože to nekoktám. Už jsem vydala skoro pět časopisů, i o seriálu Esmeralda, ten jsem vystříhovala s Gábinou. To je moje jediná nejlepší kamarádka a bydlí v baráku vedle nás jen s mámou. Ale škola včera skončila. Gábina odjela na tábor a mě táta veze k babičce a dědovi na prázdniny do Konecpsů.

Černej pruh silnice a bílá čára uprostřed. Nehtem z nudy rejpu do černýho těsnění u okýnka. Táta je hodnej. Nechává

mě sedět na spolujezdci, i když deset mi teprv bude, a koupil mi na benzínce fantu. Přeladuju rádio, zleva doprava. Přeskakuje to a zadržává. Jako já. Táta na mě houkne, ať už toho nechám.

Děda stojí na zápraží s roztaženejma rukama a čeká, až ho půjdu pomuchlat. Nedává mi pusu, jako babička, to je dobře, pusy mi vadí, jsou od dospělejch takový ulepený. Děda má bílý vlasy a rostou mu do věnečku, nosí pořád stejnej pletenej svetr s vlnkama, protože kupovat nový oblečení je rozmazlenost, a divně chodí, jako Golem z toho filmu, protože mu tvrdnou záda, ale pořád je hrozně silnej. Štípe dříví a seká trávu kosou, a když ji brousí, plive na čepel a otírá si čelo kapesníkem, do kterýho někdy plive svoje chrchle a soply. Ale soply se nesmí říkat, říká maminka, ani bordel a průser, musí se říkat smrky, nepořádek a průsvih. Ale děda říká soply, a když jsem na prázdninách, říkám to taky. Děda mi dovolí úplně všechno a já ho mám nejradši.

Děda se v Konecpsech narodil a říká, že tady chce umřít. Já teda nechci, aby umřel. Umřít se bojím. On se asi nebojí, protože už je starej. Děda rád vypráví příběhy o tom, co kolem Konecpsů kde zažil, když byl malej. Jak vytahoval kamaráda, co se v zimě topil s bruslema v rybníce, jak v potoce chytali holejma rukama pstruhy a jak za války schovávali ve sklepě partyzána. Když jdem do lesa na houby, nosí sepraný modráky a v plátěný kapse má pro mě karamelky nebo slávie, co voněj jako pryskyřice.

V kuchyni už babička ohřevá párky. Má šedivou trvalou a kočičí zelený oči a tlustý boky a pořád ji bolí záda, takže na houby nechodí. Ráda luští křížovky a nadává na dědu, jak jí nepomáhá, ale jinak ho miluje a plete mu svetry s vlnkama a

tlustý ponožky. A když odběhnu za barák sbírat jahody a děda něco kutí v dílně, jde si tajně zapálit na verandu Marsku. Myslí si, že to nikdo neví, ale víme to všichni, že kouří, i já, protože pak to kolem ní divně smrdí. Trochu jako ty bombóny slávie.

Táta zhltně párek a odjíždí. Babička věší čerstvě vypraný záclony, profukuje přes ně ohřátej letní vzduch a míchá se s vůní pracího prášku.

„Chci chleba ještě,“ zvedám se z gauče.

„Holčičko, já ti to ukrojím přece, ať se neřízneš,“ spěchá za mnou babička. Ale já jsem rychlejší. Babička se postaví hned vedle, cvaká jazykem a celá přiškrcená mě pozoruje, jak se zakrajuju do tvrdý kůrky. Zaváhám a nůž se smekne. Trochu se fiknu, ale nebrečím. Pozoruju krev, jak trochu kape kolem rány a roztírám ji nehtem kolem. „Jen se v tom moc nepatlej, ať ti to nechytne,“ napomíná mě babička. Děda se jen ke mně natáhne přes stůl a podrží chvíli ruku nad mojí. Hřeje to.

Ležím v kratáskách na gauči a nártama se bořím do přehožu z beraního kožichu. Díváme se na televizi, ale to modrý světlo dneska bolí do očí a western s Vinnitouem mě moc nebaví. Za oknem se houpou větve s černejšma třešněma a v dálce štěká pes.

Potřebuju čurat, ale bojím se sama na záchod. Protože vypínač je udělanej až v půlce chodby, prvních pár metrů musí člověk jít potmě a šátrat rukou po zdi se starým mastným nátěrem. A dojít na záchod skoro až ke sklepu.

Sklep. Toho se u dědy a babičky bojím asi ze všeho nejvíc. Hned za dveřma mě vždycky do nosu bouchne smrad benzínu a vysychajících vaječných skořápek. Za řadama marmelád roste černá plíseň a pavouci v rozích žerou zbytky much. A taky tu bydlel partyzán. Schovávali ho tu, aby ho Němci nemohli zastřelit. Kdyby to zjistili, zastřelili by je prej všechny, i malýho dědu. Představuju si, jak spal v rohu na slaměný matraci a byl zmazanej do černa od tý sklepní plísně a byl vousatej a chlupatej jako čert. *A kam vlastně chodil čurat?* Přemejšlím shrbená nad záchodem, abych si nemusela sedat na prkýnko.

Ted' už ale sedím v teplíčku ve vaně a připouštím si ohřátou vodu z kotle na kotníky. Babička mi nechala otevřeno, přes chodbu prýští modré světlo a na stěnách se dělají stíny od toho, jak se v televizi hejbou postavy.

Usínám a nemůžu si pomoci a vrací se mi do hlavy předposlední den školy a holky, jak podepsaly papírek mým jménem a poslaly ho Filipovi a já se hrozně styděla a koktala. Myslí si ted', že ho balim, ale já ho nebalim. Vůbec se mi nelíbí, má tlustý obočí a mluví jen o kartičkách s hokejem. Zkrabatím čelo ostudou a bořím se do peřin. Zdá se mi o černým kohoutovi, co si vyměnil hlavu s panem doktorem a pak mě zobákem očkoval proti tetanu.